

BİR ÇANAKKALE ŞEHİDİNİN ANNESİNE SON MEKTUBU

Valideciğim,

Dört asker doğurmakla müftechir (iftihar sahibi) ey şanlı Türk annesi!

Nasihat-âmiz (nasihat eden) mektubunu, Divrin Ovası gibi güzel, yeşillik bir ovacığın ortasından geçen derenin kenarındaki armut ağacının sâyesinde (gölgesinde) otururken aldım. Tabiatın yeşillikleri içinde mest olmuş rûhumu bir kat daha takviye etti. Okudum, okudukça büyük büyük dersler aldım. Tekrar okudum. Şöyle güzel ve mukaddes bir vazifenin içinde bulunduğumdan sevindim. Gözlerimi açtım, uzaklara doğru baktım. Yeşil yeşil ekinlerin rüzgâra mukavemet (karşı koyamayıp) edemeyerek eğilmesi, bana, annemden gelen mektubu selâmlıyor gibi geldi. Hepsi benden tarafa doğru eğilip kalkıyordu ve beni, annemden mektup geldi diyerek tebrik ediyorlardı.

Gözlerimi biraz sağa çevirdim güzel bir yamacın eteklerindeki muhteşem çam ağaçları kendilerine mahsus bir sedâ ile beni tebşir ediyorlardı (müjdeliyorlardı). Nazarlarımı (bakışlarımı) sola çevirdim çığıl çığıl akan dere, bana validemden gelen mektuptan dolayı gülüyor, oynuyor, köpürüyordu... Başımı kaldırdım, gölgesinde istirahat ettiğim ağacın yapraklarına baktım. Hepsi benim sevincime iştirak ettiğini, yaptıkları rakslarla anlatmak istiyordu. Diğer bir dalına baktım, güzel bir bülbül, tatlı sedâsı ile beni tebşir ediyor ve hissiyatıma iştirak ettiğini ince gagalarını açarak göstermek istiyordu.

İşte bu geçen dakikalar anında, hizmet eri:

- Efendim, çayınız, buyurunuz içiniz, dedi.
- Pekâlâ, dedim. Aldım baktım, sütlü çay...
- Mustafa, bu sütü nerden aldın? dedim.
- Efendim, şu derenin kenarında yayıla yayıla giden sürü yok mu?
- Evet, dedim. Evet, ne kadar güzel.
- İşte onun çobanından 10 paraya aldım.

Valideciğim, on para yüz dirhem süt, hem de su katılmamış. Koyundan şimdi sağılmış, aldım ve içtim. Fakat bu sırada düşünüyorum. Ben vâlidemin sâyesinde onun gönderdiği para ile böyle süt içeyim de, annem içmesin, olur mu? Şevket neden içmiyor? dedim. Fakat yukarıdaki bülbül bağııyordu:

-Validen kaderine küssün, ne yapalım. O da erkek olsaydı, bu çiçeklerden koklayacak, bu süttten içecek, bu ekinlerin secdelerini görecekt ve derenin âheste akışını tetkik edecek ve çıkardığı sesleri duyacak idi.

Şevket merak etmesin, o görür, belki de daha güzellerini görür...

Fakat valideciğim,

Sen yine müteesir olma (üzülme). Ben seni, evet seni mutlaka buralara getireceğim. Ve şu tabii manzarayı göstereceğim. Şevket, Hilmi de senin sayende görecektir. O güzel çayının koyu yeşil bir tarafında, çamaşır yıkayan askerlerim saf saf dizilmişler. Gayet güzel sesli biri ezan okuyordu. Ey Allah'ım, bu ovada onun sesi ne kadar güzeldi. Bülbül bile sustu, ekinler bile hareketten kesildi, dere bile sesi dinliyordu. Ezan bitti. O dereden ben de bir abdest aldım. Cemaat ile namaz kıldık. O güzel yeşil çayırların üzerine diz çöktüm. Bütün dünyanın dağdağa ve debdebelerini lüks ve zenginliklerini unuttum.

Ellerimi kaldırdım, gözümü yukarı diktim, ağzımı açtım ve dedim:

- Ey cihanın Ulu Tanrısı! Ey şu öten kuşun, şu gezen ve meyleden koyunun, şu secde eden yeşil ekin ve otların, şu heybetli dağların hâliki! Sen bütün bunları Türklere verdin. Yine Türklere bırak. Çünkü böyle güzel yerler, seni takdis eden ve seni ulu tanıyan Türklere mahsustur.

-Ey benim Yarabbim! Şu kahraman askerlerin bütün dilekleri, ism-i celâlini İngilizlere ve Fransızlara tanıtmaktır. Sen bu şerefli dileği ihsan eyle ve huzurunda titreyerek, böyle güzel ve sakin bir yerde sana dua eden biz askerlerin süngülerini keskin, düşmanlarını zaten kahrettin ya, bütün bütün mahveyle! diyerek bir dua ettim ve kalktım. Artık benim kadar mesut, benim kadar mesrur bir kimse tasavvur edilemezdi.

Anneciğim,

Oğlun Halit de benim gibi güzel yerlerdedir. Dünyanın en güzel yerleri burası imiş. Yalnız bu memleketlerde düğün olmuyor, inşallah düşman asker çıkarır da, bizi de götürürler, bir düğün yaparız, olmaz mı? Kadir'e mektup yazdım. Valideciğim, evdeki senet vesaireyi kimselere katiyen vermeyin ve sorarlarsa biz bilmiyoruz deyin. Çantayı al, sandığa koy. Ben sana vaktiyle anlatmış idim bu dünya böyledir. Fakat sen merak etme. O parayı vermese, adliyedeki adam vermezdi. Hani nasıl aldık. Yalnız zaman ister.

Valideciğim,

Çamaşır falan istemem, para duruyor, Allah razı olsun.

Oğlun

Hasan Ethem

4 Nisan 1331

(17 Nisan 1915)